nejv. soudu ve Vídni (Gl. U. n. ř. 650) a rozhodnutí čís. 4445 sbírky tohoto nejv. soudu, v nichž zevrubně vyloženo, že ke skutečnému odevzdání při darování (§ 943 obč. zák.), a to i u nemovitostí, není třeba notářského spisu (§ 1 zák. čís. 76/1871), takže stačí, přistoupí-li k darovací smlouvě další, smysly poznatelný, zevně patrný úkon, v němž se zračí opravdová vůle dárcova, převésti věc ze své moci do držení obdarovaného. Co se toho týče, je v projednávaném případě na základě nesporného přednesu stran zjištěno, že žalovaná strana po trhové smlouvě, totiž po darování, obdržela sporné pozemky do své moci, na nich hospodaří a jich jako vlastnice užívá. Je tedy darování sporných pozemků i bez notářského spisu, ježto k němu přistoupilo skutečné odevzdání, platné a žalobní nárok (§§ 360 a 523 obč. zák.), hledíc k platnému darování, vůči žalované straně neobstojí.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 7. ledna 1932, č. j. Rv I 2288/30.*) Dr. Jar. Koutník.

Při vlastnické žalobě musí žalobce dokázati, že žalovaný má věc ve své moci. Na tom nebylo nic změněno předpisem § 346 ex. ř.

Z důvodů: Žaloba, jíž se žalobce domáhá na žalovaném vydání věci na základě výhrady práva vlastnického učiněné při prodeji, jest pravou žalobou vlastnickou, směřující proti tomu, kdo vlastníku jeho věci zadržuje. (§ 366 obč. zák.)

Podle § 369 obč. zák. jest žalobce povinen prokázati nejen právo vlastnické k požadovaným věcem, nýbrž i, že žalovaný věci má ve své moci. Důkaz, že mu byly v držbu odevzdány, o sobě nestačí (viz rozh. čís. 10733 sb. n. s., jímž upuštěno od dřívějšího opačného názoru rozh. čís. 113 sb. n. s.).

Není-li žalovaný detentorem věci, nelze dáti průchod žalobě vlastnické (Randa, Vlastnictví § 39). Na tom nic nezměnil ani § 346 ex. ř., jak bylo v uvedeném rozhodnutí nejv. soudu dovoděno, na jehož důvody se poukazuje.

Žalobkyně ani v žalobě ani v řízení před soudem prvé stolice neuvedla, že žalovaný ponožky a punčochy jí vymáhané má dosud ve své moci, ba ani netvrdila své právo vlastnické k nim, důvod a způsob jeho nabytí, omezivši se na tvrzení, že žalovaný od ní objednal a koupil ponožky a punčochy a že byla při objednávce umluvena výhrada práva vlastnického až do úplného zaplacení trhové ceny, jež v den splatnosti nezapravena, a žádá na tomto základě rozsudek, že žalovaný jest povinen vrátiti prodané a dodané mu ponožky a punčochy.

---

*) Srov. sb. n. s. čís. 4445, 1511 a 6487 a rozh. z 9. XII. 1924 č. j. Rv I 1797/24, sbírka rozhodnutí nejv. soudu Soudc. listů čís. 538.

Podle § 226 c. ř. s. jest žalobce povinen tvrditi a po případě i dokázati základ žalobního nároku. Žalobkyně této povinnosti nedostála a právem proto odvolací soud žalobu zamítl z důvodu, že nebyla žalobkyní tvrzena detence vymáhaných věcí žalovaným.

Vzhledem k tomu nebylo potřebí obírati se otázkou, zda byla výhrada práva vlastnického podpisem objednacího lístku platně ujednána čili nic.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 7. ledna 1932, č. j. Rv I 2051/30. Dr. Koutník.

Nárok na náhradu útrat proti úpadci nestal se nárokem proti konkursní podstatě tohoto tím, že nejvyšší soud rozhodl o nároku teprve po zahájení konkursního řízení.

Firma A vedla proti firmě B spor. Nejv. soud firmě A vyhověl a firmu B odsoudil též k náhradě útrat. Stalo se to po vyhlášení konkursu na majetek firmy B. Firma A žádala, aby bylo uznáno, že útraty nejvyšším soudem přisouzené jsou pohledávkou proti konkursní podstatě firmy B.

Okresní soud žádosti nevyhověl, soud konkursní napadené usnesení změnil a přisouzené útraty firmě A per 16.454 Kč 55 hal. uznal za pohledávku proti konkursní podstatě. Důvody: Jak ze spisu konkursního soudu jest patrno, byl konkurs o jmění fy B zahájen dne 23. VI. 1931 a spor stěžovatele proti této firmě B. a p. L. H. zahájen byl již v roce 1928, v době zahájení konkursu nalézal se u nej. soudu a tento změnil rozsudky nižších stolic, stěžovateli nepříznivé, přiznav zažalovanou pohledávku i útraty 16.454 Kč 55 hal.

Spor nebyl přerušen podle § 8 k. ř. ani do něj nevstoupil konkursní správce. Ohledně útrat má starý k. ř., jenž na daný případ podle čl. X. uvoz. zák. ke k. ř. platí, jen ustanovení v § 54, že příslušenství vedlejší vzniklé až do prohlášení konkursu má stejné pořadí s pohledávkami a § 112 st. k. ř. stanoví, že útraty sporu o pravost nebo o pořadí pohledávky pokládají se za útraty podstaty, zúčastnil-li se sporu o pravost neb pořadí pohledávky správce podstaty. Pohledávka stěžovatele byla u zkušebního roku popřena dne 7. IX. 1931 (č. ř. 64) konkursním správcem a stanovena byla stěžovateli lhůta k uplatnění jednoměsíční. Spor směřoval od té chvíle ve skutečnosti proti úpadkové podstatě, i když formálně konkursní správce do něj nevstoupil. V každém případě nahradil spor o pravost pohledávky, jenž by byl musel se vésti proti podstatě. Ježto pak útratová pohledávka vznikla teprve dnem přísudku, tedy po zahájení konkursu, nutno ji považovati za pohledávku proti podstatě.

Nejv. soud dovolacímu rekursu vyhověl a změnil napadené usnesení v ten rozum, že se obnovuje usnesení prvního soudu.